

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/119/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117012907
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2117012907.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci obžalovaného W. C., nar. XX.XX.XXXX v H., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, o odvolaní okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 9T/95/2017-391 zo dňa 28.01.2020, na verejnom zasadnutí konanom dňa 06.04.2021 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie okresného prokurátora **z a m i e t a**.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Trnava č. k. 9T/95/2017-391 zo dňa 28.01.2020 bol obžalovaný W. C., nar. XX.XX.XXXX v H., trvale bytom R. XXX, prechodne bytom S. XX, H., uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe

že

dňa 19.01.2016 v čase o 23.30 hod. v meste Trnava ulici Automobilová č. 1 v spoločnosti PCA Slovakia, s.r.o., závod Trnava, v hale TR-01, ako vodič vysokozdvížneho motorového vozíka TOYOTA, typ 7FBMF30, výr. č. 11394, označenie REL 10, nevenoval dostatočnú pozornosť prevádzkovému prostrediu a osobám, ktoré sa tam pohybovali s tým, že vysokozdvížny vozík nevedol smerom dopredu v súlade s bezpečnostnými predpismi, čo mu nedovoľovalo venovať neustálu pozornosť prevádzkovému prostrediu a hlavne osobám, ktoré sa tam pohybovali, v dôsledku čoho zadnou časťou vysokozdvížneho vozíka pri cúvaní narazil do A. H., ktorý sa tam pohyboval, a v dôsledku tohto nárazu a následného pádu utrpel zranenia ako krvácanie do mozgových obalov (subdurálne) vpravo, krvácanie do mozgových obalov (pod pavúčnicu) vpravo, zlomeninu čelovej kosti vpravo, tržnú ranu záhlavia, zlomeninu vnútorného členka vpravo, pomliaždenie vonkajšieho členka vpravo, krvácanie do sklovca oka obojstranne, ktoré si vyžiadali hospitalizáciu, lekárske ošetrenie a liečenie v celkovej dĺžke 10 (desať) týždňov, pričom od 20.01.2016 do 20.07.2016 vzniknuté zranenia závažne ovplyvňovali obvyklý spôsob života poškodeného A. H., pričom obvinený W. C. svojim konaním porušil ustanovenie § 12 ods. 2 písm. a), písm. c) bod 2 zákona č. 124/2006 Z.z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci v znení neskorších predpisov.

Za tento skutok okresný súd uložil obžalovanému podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona s prihladnutím na § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 6 (šesť) mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona okresný súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienenečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona obžalovanému určil skúšobnú dobu v trvaní 1 (jeden) rok.

O náhrade škody rozhodol okresný súd podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku tak, že poškodených: A. H., nar. XX.XX.XXXX v H., trvale bytom N. G., Z. XXXX/XX; Sociálna poisťovňa, so sídlom Ul. 29. augusta

č. 8 a 10, Bratislava; Všeobecná zdravotná poisťovňa a.s., IČO: 35 937 874, so sídlom Panónska cesta 2, Bratislava - mestská časť Petržalka s uplatnenými nárokmi na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 391-395.

Z obsahu spisu vyplýva, že prokurátor Okresnej prokuratúry Trnava podal dňa 22.12.2017 na Okresný súd Trnava obžalobu na obžalovaného pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona na skutkovom základe tak, ako je uvedené v obžalobe (t.j. pred zmenou právnej kvalifikácie skutku okresným súdom). Okresný súd vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného, poškodeného, svedkov O. Y., M. Z., H. G., znalca Ing. Patrika Vlčeka, znalca Ing. Vladimíra Kusendu, prečítaním výpovedí poškodenej JUDr. H. C. a poškodenej JUDr. L. G. z prípravného konania, prečítaním znaleckého posudku MUDr. Alexandra Köröczza PhD. a oboznámením listinných dôkazov - zápisnicu o ohliadke miesta činu, protokolom inšpektorátu práce, prepúšťaciou správa poškodeného A. H., podkladmi zamestnávateľa PCA Slovakia s.r.o., zápisnicou o ohliadke vysokozdvížneho vozíka, záznamom o dychovej skúške obžalovaného, preukazom obžalovaného na obsluhu motorových vozíkov, oznámením Sociálnej poisťovne, odpisom registra trestov na obžalovaného a lustráciou v registri priestupkov na obžalovaného. Z takto vykonaného dokazovania mal okresný súd za preukázané, že skutok tak, ako bolo uvedené v obžalobe sa stal, tento spoluzavinil obžalovaný a poškodenému spôsobil ťažkú ujmu na zdraví. Okresný súd sa stotožnil so závermi znalca Ing. Patrika Vlčeka, ktorý konštatoval lepšie výhľadové možnosti obžalovaného, ak by tento viedol vysokozdvížny vozík smerom dopredu. Ak by obžalovaný viedol vysokozdvížny vozík smerom dopredu, poškodeného by spozoroval, vedel by reagovať na jeho pohyb a k zrážke a k ublíženiu na zdraví poškodeného by neprišlo. Aj pri cúvaní mal obžalovaný možnosť zrážke s poškodeným zabrániť, ak by poškodeného spozoroval. Okresný súd mal tiež preukázané, že zamestnávateľ obžalovaného nakázal svojim zamestnancom vysokozdvížnym vozíkom cúvať, avšak podľa internej normy sa má jednať skôr o výnimočnú okolnosť. Keďže obžalovaný má preukaz na obsluhu motorových vozíkov od roku 2011, bolo možné od neho očakávať určitú mieru skúseností, pričom zvolil nesprávny spôsob jazdy smerom dozadu (cúvaním). Keďže obžalovaný vysvetlil, že vozíkom cúval preto, aby mu v prípade brzdenia nespadol na inú osobu náklad, súd nedospel k záveru, že svojou, aj keď nesprávnou technikou jazdy, porušil dôležitú povinnosť vyplývajúcu z jeho zamestnania alebo uloženú mu podľa zákona, ktorá podľa obžaloby zakladala kvalifikačný znak - spáchanie trestného činu závažnejším spôsobom konania. Tým, že obžalovaný nevedel vysokozdvížny vozík smerom dopredu, však prišlo z jeho strany k porušeniu § 12 ods. 2 písm. a), písm. c) bod 2 zákona č. 124/2006 Z.z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci v znení neskorších predpisov. Keďže v konaní nebolo jednoznačne preukázané, akou rýchlosťou išiel obžalovaný, nemožno konštatovať, že by jeho rýchlosť bola v rozpore s internými predpismi zamestnávateľa. Okresný súd spoluzavinenie konštatoval aj u poškodeného, ktorý sa v čase nehody nepohyboval po prechode pre chodcov, vstúpil na komunikáciu, v ktorej sa pohybovali vysokozdvížne vozíky. Nebolo tiež hodnoverne preukázané, či poškodený v čase zrážky narábal so svojim mobilným telefónom, nakoľko táto skutočnosť vyplýva len z výpovede obžalovaného. Poškodený však nevenoval svoju plnú pozornosť prevádzkovému prostrediu, nakoľko inak by nezišiel z chodníka na komunikáciu a vysokozdvížny vozík by spozoroval, čím bolo možné z jeho strany zabrániť zrážke. Poškodený mal v čase zrážky štipule v ušiach, čo čiastočne eliminovalo aj jeho sluchové vnemy, a teda nevnímal dostatočne pohyb vysokozdvížneho vozíka. K zrážke podľa názoru okresného súdu mohlo prispieť aj pracovné prostredie, pretože pracovný odev zamestnancov mohol splývať s podlahou výrobné haly, na pracovisku boli nesprávne umiestnené prázdne palety, čím obžalovaný mohol mať čiastočne sťažené vizuálne podmienky a tým pádom aj dlhší reakčný čas. Okresný súd mal za to, že obžalovaný spáchal skutok z vedomej nedbanlivosti v zmysle 16 písm. a) Trestného zákona, pretože ako držiteľ preukazu na vedenie motorových vozíkov a osoba preškolená v oblasti bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci musel vedieť, že vedením vozíka smerom dozadu, kde mal obmedzené vizuálne možnosti zvyšuje riziko kolízie.

Pokiaľ ide o ukladanie trestu, okresný súd prihliadol najmä na okolnosti a spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, poľahčujúce a priťažujúce okolnosti a na osobu obžalovaného jeho pomery a možnosť jeho nápravy. U obžalovaného nezistil žiadnu priťažujúcu ani poľahčujúcu okolnosť, pričom v rámci trestnej sadzby okresný súd uložil obžalovanému trest na spodnej hranici trestnej sadzby, ktorý považoval vzhľadom na naplnenie účelu trestu za primeraný. Okresný súd zároveň konštatoval, že v danom prípade nie je dôvodné uložiť obžalovanému alternatívny trest. Vzhľadom na osobu obžalovaného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom obžalovaný žije a okolnosti prípadu

dospel k záveru, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu obžalovaného nie je výkon trestu odňatia slobody nevyhnutný, a preto mu výkon trestu odňatia slobody podmienenčne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 1 rok. Okresný súd obžalovanému neuložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu z dôvodu, že sa jednalo o pracovný úraz, ktorý obžalovaný len spoluzavinil a porušenie jeho povinnosti súd nevyhodnotil ako tak závažné, že by odôvodňovalo potrebu zamedziť určitý čas obžalovanému viesť motorové vozidlá.

O náhrade škody okresný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku napadnutého rozsudku, keď konštatoval, že skúmanie miery zavinenia obžalovaného a poškodeného na nehode presahuje rámec trestného konania.

Proti tomuto rozsudku v rozsahu výroku o vine a treste podal odvolanie okresný prokurátor, ktoré písomne odôvodnil na č.l. 389 a č.l. 399.

Okresný prokurátor považuje napadnutý rozsudok v celom rozsahu za rozporný so zákonom a zisteným skutkovým stavom. Namieťa neakceptovanie kvalifikačného znaku podľa § 138 písm. h) Trestného zákona. Okresný súd nesprávne dospel k záveru, že nesprávna technika jazdy obžalovaného nezakladá použitie osobitného kvalifikačného momentu v zmysle § 138 písm. h) Trestného zákona. Podľa názoru okresného prokurátora porušenie povinnosti podľa zákona č. 124/2006 Z.z. je nutné považovať súčasne za porušenie dôležitej povinnosti. Tento názor podporuje aj záver znaleckého posudku č. 2/2017 znalca Ing. Patrika Valčeka o nesprávnej technike jazdy obžalovaného. Poukazuje na interný predpis spoločnosti PSA Peugeot Citroen, podľa ktorého sa vysokozdvížným vozíkom jazdí zásadne dopredu. Z protokolu o prešetrení príčin vzniku pracovného úrazu vyplýva, že obžalovaný nevenoval dostatočnú pozornosť prevádzkovému prostrediu a osobám, ktoré sa v ňom pohybovali. Inšpektorát práce tiež poznamenal, že vozík nebol vybavený technickými prvkami, ktoré by mohli zrážke zabrániť. Obžalovaný mohol zabrániť úrazu, ak by viedol VZN vozík smerom dopredu, kde by mal aj napriek slepým bodom dostatočný rozhľad, čím by spozoroval poškodeného a k zrážke by nedošlo. Znalec Ing. Kusenda konštatoval, že pri cúvaní sa vyžaduje zvýšená pozornosť vodiča, pričom ide o jeho dôležitú pozornosť. Netreba opomínať to, že medzi porušením povinnosti obžalovaného a následkom trestného činu existuje príčinná súvislosť zakladajúca potrebu použitia osobitného kvalifikačného znaku podľa § 138 písm. h) Trestného zákona. Pokiaľ ide o trest, má za to, že uložený trest je neprimerane nízky. Navrhuje obžalovanému uložiť trest v dolnej polovici trestnej sadzby s určením skúšobnej doby v trvaní minimálne 2 roky. Vzhľadom na odvolacie argumenty navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. c), písm. d) a písm. e) Trestného poriadku zrušil a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil okresnému súdu aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

Obžalovaný vo vyjadrení k odvolaniu okresného prokurátora poukázal na správnu právnu kvalifikáciu skutku okresným súdom, s ktorým postupom sa v celom rozsahu stotožnil. Rovnako poukazuje na internú normu zamestnávateľa obžalovaného, ktorá určuje, že v prípade ak prevážaný náklad obmedzuje viditeľnosť, musí sa jazdiť opatrne smerom dozadu. Znalec nešpecifikoval, v čom spočíva nevykonávanie práce obžalovaného podľa predpisov. Uvedený záver ani nijako nekonkretizoval. Interný predpis zamestnávateľa obžalovaného s názvom „Pozemné dopravné prostriedky“ , ktorý nevyklučuje cúvanie s VZN vozíkom. Znalec Ing. Vlček zároveň potvrdil spoluzavinenie poškodeného pritom navyše dodal, že cúvanie s týmto typom vozíka zároveň nie je zakázané ako v samotnom návode na obsluhu tohto typu vozíka. Má za to, že v rámci trestného konania bolo jednoznačne preukázané aj spoluzavinenie poškodeného. Navrhuje, aby odvolací súd odvolanie okresného prokurátora podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 06.04.2021 za prítomnosti zástupcu Krajskej prokuratúry v Trnave a obžalovaného, na ktorom oboznámil prítomných s napadnutým rozsudkom, odvolaním okresného prokurátora, vyjadrením obžalovaného k odvolaniu, odpisom registra trestov na obžalovaného ako aj podstatným obsahom spisu. Verejného zasadnutia sa nezúčastnil obhajca obžalovaného a tiež splnomocnenec poškodených, pričom obžalovaný výslovne súhlasil, aby sa verejné zasadnutie vykonalo v neprítomnosti jeho obhajcu. Senát odvolacieho súdu na to vyhlásil uznesenie, ktorým rozhodol, že verejné zasadnutie vykoná v neprítomnosti obhajcu obžalovaného a splnomocnencov poškodených, čomu nebránila žiadna zákonná prekážka. Zástupca Krajskej prokuratúry v Trnave namietal podkvalifikovanie skutku, keď konanie obžalovaného bolo potrebné posúdiť podľa § 157 ods. , ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného

zákona. Ťažká ujma na zdraví je v príčinnej súvislosti so spáchaným skutkom. Zotrval na dôvodoch odvolania okresného prokurátora. Obžalovaný svoje konanie oľutoval. Poškodený mal v ušiach štuple, hral sa s telefónom. Keby sa dostatočne venoval chôdzi, k nárazu by nedošlo. Navrhol odvolanie okresného prokurátora zamietnuť.

Podľa ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku, event. napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Po splnení prieskumnej povinnosti v rozsahu § 317 Trestného poriadku odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie okresného prokurátora nie je dôvodné, v dôsledku čoho sú splnené podmienky pre jeho zamietnutie v zmysle § 319 Trestného poriadku.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci vykonal všetky dôkazy, ktoré mal k dispozícii, a to pri uplatnení všetkých základných zásad, ktoré trestný proces upravujú. Vo vzťahu k napadnutému výroku o vine obžalovaného okresný súd jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za dokázané, o ktoré skutočnosti svoje tvrdenia oprel a akými úvahami sa spravoval. Zároveň trest uložený obžalovanému považuje sa primeraný, zákonný a spravodlivý.

Pokiaľ ide o odôvodnenie rozsudku, tento zodpovedá zákonným požiadavkám vyplývajúcim z ust. § 168 Trestného poriadku a odvolací súd závery okresného súdu prezentované v napadnutom rozsudku osvojil a v celom rozsahu na ne odkazuje bez potreby opakovania týchto dôvodov vo svojom uznesení. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a v prípade, ak sa sťažnostný súd stotožní s úvahami súdu nižšieho stupňa a tieto považuje za zákonné a správne nie je potrebné, aby tieto opakoval vo svojom rozhodnutí, ale stačí, aby na tieto len stručne poukázal. (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Tdo/2/2018 z 23. januára 2018)

Na skonštatovanie správnosti odvolací súd uvádza nasledovné: Podstata odvolania okresného prokurátora spočívala v nesprávnej právnej kvalifikácii skutku (podkvalifikácii) oproti podanej obžalobe, tým, že okresný súd konanie obžalovaného neposúdil podľa kvalifikovanej skutkovej podstaty v zmysle § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Posúdenie podľa kvalifikovanej skutkovej podstaty (ods. 2 písm. a/) záviselo od posúdenia, či obžalovaný svojim konaním naplnil kvalifikačný znak „závažnejšieho spôsobu konania“, a to porušenia dôležitej povinnosti podľa § 138 písm. h) Trestného zákona.

Vo vzťahu ku tzv. kvalifikovanej skutkovej podstate možno primárne poukázať na to, že ide o takú skutkovú podstatu trestného činu, kedy k znakom základnej skutkovej podstaty (v tomto prípade k znakom vyjadreným v § 157 ods. 1 Trestného zákona) pristupujú okolnosti podmieňujúce použitie vyššej trestnej sadzby, ktoré podstatne zvyšujú závažnosť trestného činu. Okolnosť podmieňujúca použitie vyššej trestnej sadzby môže byť vo forme ťažšieho následku (napr. spáchanie činu na viacerých osobách, spôsobenie ťažkej ujmy na zdraví, smrti), inej skutočnosti (napr. spôsobenie značnej škody), podstatných znakov subjektu (napr. verejný činiteľ), v spáchaní skutku v určitej špecifickej situácii (napr. za krízovej situácie), v predchádzajúcom postihu páchatel'a (napr. ak bol za taký čin v predchádzajúcich 24 mesiacov odsúdený), v mieste spáchania činu (napr. na mieste požívajúcom pietu, mieste konania verejného zhromaždenia), v osobitných znakov predmetu útoku (napr. na chránenej osobe, osobe liečiacej sa z drogovej závislosti), v spôsobe spáchania činu (napr. závažnejším spôsobom konania), či v motíve (napr. v úmysle získať majetkový prospech).

Za dôležitú povinnosť možno všeobecne považovať povinnosť, ktorej porušenie za danej situácie spravidla zvyšuje nebezpečenstvo pre ľudský život a zdravie, prípadne môže ísť o škodu na majetku alebo na iných právach obete. Ide o povinnosti, ktoré pre páchatel'a vyplývajú z jeho pôsobnosti v pracovnom alebo funkčnom zaradení, prípadne vyplývajú zo zákona alebo z iného všeobecne záväzného právneho predpisu (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu 4Tdo/54/2019 zo dňa 10. decembra 2019, judikát R 31/1966).

Ak sa má prihliadnuť na porušenie dôležitej povinnosti ako na dôvod použitia prísnejšej kvalifikácie, táto povinnosť musí byť jednoznačne vymedzená, t.j. presne špecifikovaným porušením. Trestný zákon rozoznáva rôzne druhy porušovania povinností vyplývajúcich zo zamestnania, postavenia, funkcie, pričom nie všetky možno podradiť pod „závažnejší spôsob konania“, niektoré sú len „príťažujúcou okolnosťou“. Takáto koncepcia rozdelenia porušení vyplývajúcich zo zamestnania, postavenia, funkcie jednoznačne hovorí o tom, že nie každé porušenie pracovných povinností je automaticky „porušením dôležitej povinnosti“ v zmysle § 138 písm. h) Trestného zákona. Z tohto vyplýva, že súd v prípade aplikácie § 138 písm. h) Trestného zákona musí vykonať dokazovanie v smere zistenia, či išlo alebo nešlo o taký druh povinnosti a teda neexistuje všeobecné kritérium, čo sa rozumie a čo sa nerozumie „dôležitou povinnosťou“ v zmysle tohto ustanovenia a aplikácia uvedeného ustanovenia závisí na voľnom hodnotení súdu a vykonaných dôkazoch. (takýto záver bol okrem iného konštatovaný aj výkladovým stanoviskom Ministerstva spravodlivosti SR, sekcia trestného práva, odbor trestného súdnictva napr. aj v trestnej veci Okresného súdu Nitra pod sp. zn. 4T/50/2014, ktoré je plne v súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu SR, pozn. odvolacieho súdu)

Z danej teoretickej koncepcie výkladom á contrario by malo platiť, že osobitný kvalifikačný znak by mal byť teda zohľadnený len v tom prípade, ak za daných konkrétnych okolností skutok vykazuje vyššiu nebezpečnosť a závažnosť pre spoločnosť a je na mieste prísnejšie potrestanie páchatel'a. Aj preto sa pri niektorých trestných činoch niektoré osobitné kvalifikačné pojmy neuplatnia, pretože konanie páchatel'a nemohlo byť týmto znakom ovplyvnené. Príkladom je napr. aplikácia ust. § 149 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona alebo § 157 ods. 2 písm. b) Trestného zákona (presne tak, ako je to i v tomto prípade). (MENCEROVÁ, I., TOBIÁŠOVÁ, L., TURAYOVÁ, Y. a kol.: Trestné právo hmotné. Osobitná časť. Šamorín: Heuréka, 2014, s. 12.)

S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že v danom prípade konanie obžalovaného skutočne nenapĺňalo kvalifikačný znak podľa § 138 písm. h) Trestného zákona. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že k nárazu vysokozdvížneho vozíka, ktorý riadil obžalovaný s poškodeným došlo v momente, kedy obžalovaný cúval. Dôležitou skutočnosťou však je, že takýto spôsob jazdy zamestnávateľom (PCA Slovakia, s.r.o.) nebol výslovne zakázaný. Interná norma zamestnávateľa zo dňa 30.04.2014 v časti Pozemné dopravné prostriedky výslovne uvádza „Na vysokozdvížnom vozíku sa jazdí zásadne dopredu, ak prevážaný náklad obmedzuje viditeľnosť, musí sa jazdiť opatrne smerom dozadu a dávať pozor na náklad“. Z uvedeného je zrejmé, že pri práci na vysokozdvížnom vozíku sa predpokladajú aj také situácie, kedy sa vozík nemôže, resp. nie je bezpečné ísť obvyklým spôsobom smerom vpred, ale manéver je potrebné urobiť napr. cúvaním. Aj zo záverov znaleckého posudku Ing. Vladimíra Kusendu č. 9/2017 zo dňa 02.10.2017 vyplýva konštatovanie znalca o tom, že „Cúvanie vysokozdvížnym vozíkom zn. TOYOTA nie je zakázané ani v návode na obsluhu, ani v žiadnom inom internom predpise zamestnávateľa.“ Skutočnosť, že vo výrobnej hale zamestnávateľa PCA Slovakia, s.r.o. nebolo cúvanie vysokozdvížnym vozíkom ničím neobvyklým svedčia aj svedecké výpovede pracovníkov tohto zamestnávateľa (svedok Z. a svedok G.), ktorí uviedli, že k cúvaniu vysokozdvížnych vozíkov bežné dochádza, vo výrobnej hale sa križujú vozíky s chodcami, cúvanie nie je zakázané, pričom všetci zamestnanci sú pravidelne školení na situácie, kedy sa môžu dostať do stredu s vozíkom. Svedkovia tiež uviedli, že zamestnanci sú oboznámení tiež s tým, a de facto je dovolené, že vysokozdvížny vozík môže chodca obmedziť. Nemenej významným je to, že obžalovaný mal v čase zrážky naložený vozík dvoma paletami o výške 1,8 m, situáciu z hľadiska bezpečnosti vyhodnotil v inkriminovanom momente tak, že vzhľadom na väčší počet ľudí stojacich po jeho pravej strane bude bezpečnejší pohyb vzad (t.j. zacúvať), práve z dôvodu neohrozenia väčšej skupiny ľudí. V uvedenom momente vzhľadom na obmedzené výhľadové možnosti však včas nezbadal poškodeného, do ktorého narazil, čím porušil ustanovenie § 12 ods. 2 písm. a) a c) bod 2 zákona č. 124/2006 Z.z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci.

Preukázané bolo aj to, že obžalovaný konal z vedomej nedbanlivosti podľa § 16 písm. a) Trestného zákona, kedy s poukazom na svoj status a zručnosti musel mať vedomosť, že pri cúvaní existuje vyššie riziko zrážky z akýmkoľvek objektom, a to práve pre obmedzené výhľadové možnosti. Obžalovaný nesprávnou technikou vedenia vozíka vzhľadom na situáciu vo výrobnej hale spôsobil stret s poškodeným, pričom poškodený utrpel ťažkú ujmu na zdraví. Obžalovaný síce mohol zabrániť stretu s poškodeným, keby viedol vozík smerom dopredu tak, ako sa na danú situáciu očakávalo, na druhej

strane je však nutné konštatovať, že obžalovaný s poukazom na všetky okolnosti nenesie absolútnu zodpovednosť za zrážku.

Tak ako bolo konštatované znaleckým skúmaním a tiež okresným súdom, aj odvolací súd musí konštatovať, že istú mieru zavinenia niesol aj poškodený, ktorý za zrážku zodpovedal solidárne s obžalovaným. K stretu medzi poškodeným a vozíkom došlo približne v čase o 23:30 hod, t.j. len 1,5 hod po začatí nočnej zmeny, a to v čase, kedy nebola riadna prestávka. Poškodený mal v ušiach štuple, hoci v časti výrobnjej haly neboli štuple v ušiach povinné ale len odporúčané, pričom sami nadriadení poškodeného a obžalovaného uviedli, že oni sami štuple v ušiach nenesia, pretože to nie je nevyhnutné. Tieto potom prirodzene tlmili zvuk v hale, mohli mať vplyv na to, aby poškodený včas zaregistroval vysokozdvížny vozík a zrážke predišiel. Znaleckým skúmaním bolo preukázané, že k zrážke došlo mimo vyznačeného chodníka pre chodcov, v mieste, kde sa pohybujú vysokozdvížne vozíky s nákladom, preto poškodený mal dodržať aspoň minimálnu mieru opatrnosti. Významným faktorom, ktorý eventuálne mohol spôsobiť oneskorenú reakciu obžalovaného bolo tlmené svetlo v hale, a tiež pracovný odev zamestnancov, ktorý bol rovnakej (sivej) farby ako podlaha a steny v hale, čo len znásobovalo riziko. V tejto súvislosti sa žiada dodať, že bezprostredne po tomto úraze zamestnávateľ obžalovaného zmenil pracovný odev zamestnancov zo sivej na krikľavo oranžovú, zrejme preto, aby boli zamestnanci vo výrobných halách lepšie viditeľnými, čím sa logicky do budúca predíde obdobným situáciám. Znaleckým skúmaním a tiež aj svedeckými výpoveďami bolo rovnako preukázané aj to, že vozík nebol vybavený zvukovým signalizačným zariadením, ktoré malo slúžiť práve na upozorňovanie na cúvanie a jazdu vozíka v smerom vzad, pričom toto zariadenie bolo na vozíky nainštalované až po tomto incidente.

Záverom je potrebné dodať, že sám svedok G. uviedol, že počas zmeny sám išiel po chodníku pre chodcov na mieste, kde k zrážke došlo, pričom obžalovaný viedol vozík, zastavil a svedkovi dal prednosť, čo svedčí o tom, že obžalovaný dodržiaval určitú mieru opatrnosti. Obžalovaný bol svojim nadriadeným hodnotený priemerne, jeho pracovná disciplína bola na požadovanej úrovni, v práci nezaznamenali žiadne konflikty, obžalovaný nemal nikdy obdobnú nehodu, držiteľom oprávnenia na vedenie vysokozdvížnych vozíkov je od roku 2011.

S poukazom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že obžalovaný svojim konaním naplnil skutkovú podstatu prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona, za absencie kvalifikačného znaku porušenia dôležitej povinnosti podľa § 138 písm. h) Trestného zákona.

Pokiaľ ide o ukládanie trestu, právnu kvalifikáciu skutku podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona bolo potrebné vychádzať z trestnej sadzby 6 mesiacov až 2 roky. U obžalovaného neboli zistené žiadne poľahčujúce ani priťažujúce okolnosti, preto trest na samej spodnej hranici trestnej sadzby vo výmere 6 mesiacov s podmieneným odkladom a určením skúšobnej doby na 1 rok sa vzhľadom na všetky okolnosti prípadu javil ako primeraný a adekvátny spáchanému skutku. Obžalovaný bol síce jedenkrát súdne trestaný, avšak na toto odsúdenie sa neprihliada. Obžalovaný vedie riadny život, protiprávnej činnosti sa nedopúšťa. Ku skutku došlo v rámci výkonu pracovnej činnosti, s účasťou poškodeného na zavinení, nebolo dôvodné ukladať trest zákazu činnosti podľa § 61 Trestného zákona, pretože tu nešlo navyše ani o porušenie predpisov v oblasti cestnej premávky. Obžalovaný spolupracoval s OČTK, rovnako bol súčinný pri znaleckom dokazovaní, prejavil ľútosť nad svojim konaním. Zároveň ňuho neboli spozorované žiadne negatívne charakteristiky, ktoré by odôvodňovali uloženie prísnejšieho trestu.

Pokiaľ ide o náhradu škody, tento výrok odvolaním napadnutý nebol, preto nebol ani predmetom odvolacieho prieskumu.

Už len úplne na záver odvolací súd uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranami konania, tak ako aj učinil v tomto konaní. Právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument, ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B, tiež R 68/2008- I, rozsudok G. z 9. decembra 1994 vo veci Q. R. proti Španielskemu kráľovstvu.).

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd odvolanie okresného prokurátora podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 170 ods. 6 Trestného poriadku a tiež § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.